

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 781

гр. Варна, 28.11.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ванухи Б. Аракелян

Членове: Анета Н. Братанова
Магдалена Кр. Недева

като разгледа докладваното от Магдалена Кр. Недева Въззивно частно търговско дело № 20223001000585 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе пред вид следното :

Производството по делото е по реда на чл.274 ал.1 т.2 ГПК вр. чл.729 ал.3 ТЗ.

Образувано е по подадена частна жалба от Национална агенция за приходите, гр.София против определение № 260135/14.09.2022г. на Търговищкия окръжен съд, постановено по т.д. № 87/2020г., с което, след като е оставено без уважение нейно възражение вх.№ 260663/20.07.2022г. срещу Частична сметка за разпределение № 7 на налични суми в масата на несъстоятелността на „ЕКОПРОЕКТ – С“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 827202379, представена пред съда с молба вх. № 260586/28.06.2022г., вписана в ТРЛНЦ на 04.07.2022г. с вписване № 20220704160450, с която е разпределена сумата от 42 240лв за възнаграждение на синдика за минал период – от 01.11.2017г. до 31.12.2017г. и от 01.01.2018г. до 31.12.2018г., от която 38 016лв нетно възнаграждение за синдика и 4 224лв данък по ЗДДФЛ в полза на НАП – София, като неоснователно, е одобрена същата Частична сметка за разпределение № 7. Въззивникът изразява несъгласие с извода на първоинстанционния съд, че в качеството си на кредитор НАП не може да прави възражение за погасителна давност за вземания за разноси, с което право разполагал само длъжникът. Счита, че следва да бъде съобразено обстоятелството, че вземането на синдика за текущо месечно възнаграждение

е особен вид вземане, което не зависи от волята на длъжника или кредиторите, както и че синдикът не е класически кредитор, за когото важат изрични законови разпоредби относно срокове и ред за предявяване на вземанията. Тъй като с одобряването на Частична сметка за разпределение № 7 би се стигнало до ощетяване на кредиторите на несъстоятелността, счита, че има правото да направи възражение за изтекла погасителна давност по отношение на вземането на действащия синдик за възнаграждение, още повече че длъжникът не е направил такова възражение. Поддържа становището си, че вземането на синдика за текущо възнаграждение се погасява по давност съгласно общите правила на чл.110 и сл. от ЗЗД, доколкото ТЗ не предвижда изключение и не създава специални правила за него. Вземането става изискуемо с изтичане на календарния месец, за който се отнася, независимо дали синдикът е поискал да му бъде изплатено. То има характера на периодичен платеж по смисъла на чл.111 б.„в“ от ЗЗД съгласно ТР № 3/2011 от 18.05.2012г. на ОСГТК на ВКС и се погасява с изтичането на кратката 3-годишна давност по чл.111, б.„в“ от ЗЗД, която започва да тече от деня, в който е станало изискуемо, т.е. – от последния ден на календарния месец. Пзовава се на мотивите на решение № 28/24.07.2019г. по т.д. № 1795/2018г. на ВКС. Моли обжалваното определение да бъде отменено и изготвената сметка за разпределение да бъде изменена, като бъде намалена разпределяната сума с размера на погасените по давност възнаграждения на синдика за периода от 01.11.2017г. до 31.12.2018г. и бъдат дадени указания на синдика за изготвяне на нова сметка за разпределение на тази сума. Направено е и особено искане на осн.чл.277 ГПК вр.чл.621 ТЗ да бъде постановено спиране изпълнението на обжалваното определение в частта, в която е одобрена частичната сметка за разпределение, след разглеждане на постъпилото възражение.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор от „Акебия Ам“АД, гр.Варна чрез Д.С. – изп.директор – кредитор с прието вземане по чл.693 ТЗ и с право на разпределение по чл.722 ал.1 т.7 ТЗ, в който въпросът за приложението на погасителната давност спрямо вземането на синдика е предоставено на съда. Изразено е отрицателно становище по отношение на изменението на частичната сметка за разпределение. Според дружеството тази сметка може да бъде само одобрена или неодобрена и върната на синдика. Ако съдът приеме, че синдикът няма право на това възнаграждение,

следва да приеме, че и НАП няма право на ДОД. Исканото от НАП изменение на сметката чрез извършване на ново разпределение в нейна полза по реда на чл.722 ал.1 т.7 от ТЗ не държи сметка за наличието и на други вземания с право на привилегия по същия този ред, както и това, че в този случай съдът би извършил изцяло нова сметка за разпределение, включвайки вземания от друг ред, което е недопустимо, тъй като ще бъдат иззети функциите на синдика за изготвяне на сметка, ще бъде прескочено разпределението по чл.722 ал.1 т.4, 5 и 6 от ТЗ, както и ще бъде нарушен принципа за разпределение между кредиторите от реда по съразмерност. Искането се отсъжда в случай, че приеме твърденията на НАП за настъпила погасителна давност и не потвърди обжалваното определение, да го отмени изцяло и да даде указания за изготвяне на нова сметка за разпределение.

Постъпил е и писмен отговор от синдика Г. К., в който се изразява съгласие с извода на съда, че възражение за погасяване на вземането за разноси по давност може да бъде направено единствено от длъжника, но не и от кредиторите или синдика, в хипотеза, в която той не е страна, поради което възражението не следва да бъде разглеждано по същество. Но за конкретния случай счита, че относно възнаграждението на синдика действията ограничението на чл.116 б.„а“ ЗЗД, съгласно което давността се прекъсва с признаване на вземането от длъжника. Предвид правната природа на вземането за възнаграждение на синдика и начина на неговото определяне и изплащане, признание за такова прекъсване може да направи само синдика. А видно от приложените към становището на синдика по възражението на НАП срещу Частична сметка за разпределение № 7 14броя месечни Декларации-Образец 1 /персонален регистър/ и 14 броя Протоколи /приложение № 9 към чл.8 ал.7 от Наредба Н13, издадени от НАП, длъжникът е признал вземането. Такова признаване не се съдържа в съдебната практика, посочена от НАП, тъй като тя касае вземане на освободен синдик, който е подал молба пред новия синдик. По отношение на това вземане не са предприети посочените действия по прекъсване на давността. Освен това обжалваната сметка за разпределение е изготвена при спазване както на определението на ТОС от 04.11.21г. по т.д. № 87/12г., така и на указанията, приети в т.9 на ТР № 1 от 03.12.18г. на ВКС по тълк.д. № 1/17г. на ОСГТК. Искането за изменение на сметката чрез намаляне на разпределената сума с размера на погасените по давност възнаграждения на синдика е неправилно и недопустимо, доколкото

в този случай определения ДОД в размер на 4 224лв също ще бъде недължим. Моли съда да потвърди изцяло обжалваното определение, а в условията на евентуалност – да го отмени и даде указания за изготвяне на нова сметка за разпределение.

Съдът, след преценка на доказателствата по делото, намери следното :

Жалбата е подадена в срок от надлежна страна в процеса и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата се явява основателна, по следните съображения :

Частична сметка за разпределение № 7 е съставена от постоянния синдик на „Екопроект – С“ ЕООД – в несъстоятелност Г. К. на 27.06.2022г. и представена пред съда на 28.06.22г. С нея е разпределена сумата от 42 240лв възнаграждение на синдика за минал период – от 01.11.17г. до 31.12.18г., от които 38 016лв – нетно възнаграждение за синдика и 4 224лв – данък по ЗДДФЛ в полза на НАП – София. В срока по чл.727 ТЗ е постъпило възражение от кредитора НАП, че вземането на синдика за възнаграждение за минал период се явява погасено по давност, както и че с набраната сума следва да се удовлетворят други вземания. Поискано е сметката за разпределение да бъде изменена, като със сумата от 38 016лв бъдат удовлетворени публични вземания по реда на чл.722 ал.1 т.7 от ТЗ.

Не е спорно по делото, че да периода 01.11.17г. – 31.12.18г. Г. К. е осъществявала правомощията си на постоянен синдик на несъстоятелното дружество. В подаваните от нея отчети за дейността ѝ е посочвано, че дължимото ѝ се месечно възнаграждение в размер на 3 060лв не може да ѝ бъде изплатено поради липсата на средства. За дължимия данък по ЗДДФЛ е подавана и месечна справка в НАП.

Приходната агенция се явява кредитор с приети публични вземания. Съдът не намира пречки като такъв Агенцията да оспори частичната сметка за разпределение и чрез релевирането на възражение за изтекла погасителна давност по отношение вземането на синдика за възнаграждение за минал период. Ето защо самото възражение следва да бъде разгледано по същество.

Текущото възнаграждение на синдика се изплаща ежемесечно, съобразно чл.661, ал.3 ТЗ, от наличните парични средства на длъжника в масата на несъстоятелността или регулярни постъпления и след разрешение

от съда по несъстоятелност по отправено от синдика искане, придружено с отчет за дейността си през месеца, за който се дължи. При липса на средства или постъпления синдикът има право да получи възнаграждението си и в покъсен момент - след предвнасяне на разноски от кредитор в хипотезите на чл.629б ТЗ вр. чл.632, ал.5 ТЗ, респ. след попълване на масата на несъстоятелността със средства от осребряване на имущество на длъжника и тяхното разпределение със сметка по чл.721 ТЗ.

Възнаграждението на синдика съставлява „разноски по несъстоятелността”, които съгласно чл.722, ал.1, т.3 ТЗ при разпределение на осребреното имущество разноските по несъстоятелността се включват в сметката за разпределение и се изплащат след погасяване на вземанията по т.1 и т.2 на чл.722, ал.1 ТЗ. Докато е действащ синдикът не предявява вземанията си, предвид забраната на чл.655 ал.2 т.3 ТЗ. При недостиг на средства и имущество, синдикът следва да уведоми за това съда, за да бъде дадена възможност на кредиторите да предплатят необходимата сума за разноски по несъстоятелността – чл.629 б ТЗ и чл.632 ал.5 ТЗ. В случай на бездействие от страна на синдика се стига до неоправдано продължаване на производството и обременяване на масата на несъстоятелността.

В този смисъл настоящият състав споделя правните доводи, отразени в решение 28/24.07.19г. по т.д. № 1795/18г. на ВКС, второ т.о., че правото на текущо възнаграждение на действащ синдик се погасява по давност съгласно общите правила на чл.110 и сл. ЗЗД, доколкото ТЗ не предвижда изключение и не създава специални правила за него. Вземането става изискуемо с изтичане на календарния месец, за който се отнася и тъй като се дължи ежемесечно и в предварително определен размер, вземането носи белезите на периодичен платеж по смисъла на чл.111, б.”в” ЗЗД /Тълкувателно решение № 3/2011 от 18.05.2012 г. на ОСГТК на ВКС/ и се погасява с изтичане на кратката тригодишна давност по чл.111, б.”в” ЗЗД. Погасителната давност започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо /чл.114, ал.1 ЗЗД/, т. е. от последният ден на календарния месец, за който се отнася.

В случая спиране на давността по чл.685а от ТЗ е неприложимо, тъй като нормата касае спиране и прекъсването на погасителната давност за приетите в производството по несъстоятелност вземания на кредитори, каквато процедура е неприложима по отношение на действащия синдик.

При приложението на института на кратката 3-годишна погасителна давност подаването на месечните декларации образец 1 и протоколи/приложение № 9 към чл.8 ал.7 от Н13 и изготвена ЧСР на 27.06.22г. прекъсването на давността с признаване на вземането от страна на несъстоятелния длъжник не произвежда правния ефект, придаден му в отговора на частната жалба от постоянния синдик на несъстоятелното дружество Г. К.. И в този случай вземането за възнаграждение се явява погасено по давност.

Въз основа на горното съдът намира, че вземането на постоянния синдик на дружеството за възнаграждение за периода 01.11.17г. – 31.12.18г. е погасено по давност. При това положение сумата от 4 244лв данък по ЗДДФЛ също се явява недължима.

Като е достигнал до обратния правен извод, съдът по несъстоятелността е постановил неправилно определение, което следва да бъде отменено, а делото върнато за изготвяне на нова сметка за разпределение, при което да бъдат съобразени вземанията на синдика за възнаграждение, които не са погасени по давност.

Искането за спиране на изпълнението на обжалваното определение е неоснователно. Съгласно чл.729 ал.4 ТЗ изпълнението на сметката за разпределение от синдика е възможно само при влязло в сила определение на съда по несъстоятелността или на въззивния съд за нейното одобрение.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 260135/14.09.2022г. на Търговищкия окръжен съд, постановено по т.д. № 87/2020г., с което, след като е оставено без уважение възражение вх.№ 260663/20.07.2022г. на НАП срещу Частична сметка за разпределение № 7 на налични суми в масата на несъстоятелността на „ЕКОПРОЕКТ – С“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 827202379, представена пред съда по несъстоятелността с молба вх. № 260586/28.06.2022г., вписана в ТРЛНЦ на 04.07.2022г. с вписване № 20220704160450, с която е разпределена сумата от 42 240лв за възнаграждение на синдика за минал период – от 01.11.2017г. до 31.12.2017г. и от 01.01.2018г. до 31.12.2018г., от която 38 016лв нетно възнаграждение за

синдика и 4 224лв данък по ЗДДФЛ в полза на НАП – София, като неоснователно е одобрена същата Частична сметка за разпределение № 7.

ВРЪЩА делото за изготвяне на нова сметка за разпределение от синдика при съобразяване на вземанията за възнаграждение, непогасени по давност.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на НАП за спиране изпълнението на обжалваното определение.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____